

SOLNCE V ZAVESAH.

MIRKO PRETNAR.

O vem: še preden se dan
skloni v večer
in večer zavije v noč,
bomo hodili kakor nekoč
tuji in mračni in mrki vsi,
mi bratje in sestre v Gospodu.
Ali ta dan se ne skloni v večer
in večer se ne zavije v noč.

MLADOST.

FRAN SUŠNIK.

V večer se je ovijal bregov, iz dolin so
vstajale sence in se vzpenjale na
vrhove, da gasijo žareče nebo. Tam
od nekod so drhteli zvonovi in peli ave-
marijo.

Počasi je stopala Anica med travniki in
polji. Ob stezi so cvetele divje rože in iz-
tegovale svoje roke za njo, da privabijo k
sebi sestro. Komaj se jih je branila; zato
je bil počasen njen korak. Nič se ni bala
Anica, čeprav je bledelo nebo in se ode-
valo v skrivnosti. Oj, Anica, saj je čakala
na skrivnosti!

Pa je izza ovinka stopil fant s koso na
rami. Ko je njegov pogled našel Anico,
je zavriskalo srce in zaukal je na glas.
Anica se je zdrznila, korak je zastal, kri
ji je strepetala in planila v lica. Ni se
obrnila, le glavico je nagnila, globlje in
globlje, da se ji je ukradel pogled nazaj
po polju. Sklonila se je do tal in utrgala
kresnico ob poti, da ji pove o njem. Kres-
nica pa je nagajiva; nič prav ni povedala,
da jo je Anica vso oskubeno zagnala daleč
v stran. Drugo si je utrgala in tretjo,
dokler ni povedala, kar je hotelo srce.

Takrat pa je že zašumela trava za njo.

»Anica, dober večer!«

Anica je stisnila prste med zobe in se
zasukala.

»Ali si se me ustrašila?«

»Seveda sem se,« se je zasmejala; pa se
ni nič ustrašila, ker je pozabila na to.

Med travniki in polji sta šla, da je rosa
močila bose noge in se je cvetje otepalo
okoli členkov.

Nič si nista znala povedati; le oči so
iskale pota med seboj. Ej, so se bleščale
oči, jasneje ko zvezde na nebu!

Le preblizu je bil njen dom. Ob vodnjaku
sta obstala; spodaj so drobno mežikala
razsvetljena okenca in ju gledala.

Molče sta obstala in čakala. Čudovito se
je ovijala noč krog njiju in predla svoje
tajnostne niti krog njunih src. Gorko,
gorkeje ju je mamila noč, da so vzki-
pele njene prsi, njena ustna zadehtela.
In vzvalovilo je v njem, da ni znal
duška.

»Iti moram,« je zašepetala. Pa ni sto-
rila koraka, ker je čakala, da jo obiše
skrivnost.

»Lahko noč!« je zaželel. Ko se je že po-
mikal po bregu, so še visele njegove oči
na njeni podobi. Potem je zavila pot v
gozd in iz tihega šumenja smrek je za-
vriskalo prepolno srce.

Anica je stala ob vodnjaku. Njena ustna
so se namrdnila, čelo ji je nabralo dve
gubi, obrvi so globoko zlezle na oči, z
rokami je objela kipeče grudi, z nogo je
zacepetala:

»Saj me niti poljubil ni!«

Takrat pa se je zasvetilo izpod temnih
oči, kakor solza je bilo in za njo še več.

STARKA.

TINE DEBELJAK.

Vsako jagodo na molku
obrnem pod rokó.

Kot da mi med prsti dnevi teko,
se mi zdi.

In spustim jo, da se razleti
kot solza.

Za vsako jagodo
se mi oči razprejo,
se misli sklonijo,
da prisluhnejo,
kako tonejo,
kako mrejo
dnevi v noč...

Še mi polze jagode pod rokó.

279 Ko obrnem zadnjo, kaj bo? Kako? —